

Számuk már nem növekedett. Egy időre el-eltünezett közülök egyik vagy másik – útra kelt vagy férjhez ment, de csakhamar visszatért, éhesebben, mint valaha, a gyönyörnek ebbe a templomába, hol a legtökéletesebb függetlenség védelmében e tizenkét nő megvalósította mindazt, amit égő emberi képzelet valaha megálmodott. Ott heverték ők naphosszat egymás lábainál – az egyik mandolint pengetett, a másik – édes hangok illata töltötte be a levegőt és a szíveket. Mások a medence vizébe menekültek. Ismét mások drága selymeket és prémeket próbáltak fel., Kelet minden színében ragyogva, ékszerek villanó fénye alatt. A grófnő néha ecsetje után nyúlt: néhány vonást vetett a vászonra. Köröskörül heverték a nők – olyik szendergett, a pamlagokon csoportok alakultak, átadva magukat a test magkapó örömének. S magas trónusáról letekintett közējük, amint ott sorakoztak lábai alatt, kecses vonalakban és színekben s ő tele szerelemmel és hálával végignézett rajtuk: Julia grófnő egyik lábát a lehasalt Szultán oroszlán fején nyugtatva, emelt derékkal, meztelenül, a diadalmas mámor kábulatában, tökéletes biztonságában szeplőtlen szépségének.

Ő volt az, megelevenedve: Franciaország közepén, a XIX. században, halhatatlan diadala Lesbia Vénusznak, a csodálatosnak.

(h. n., 1888. 5–6., 7–9., 9–10., 10–12., 12–13., 16., 33–34., 57–58., 60., 81., 125., 131–133.)

Életem, Szerelmeim. Szenvedéseim

BÁRÓ SPLÉNŸNÉ FREYSTÄDTLER FLÓRA⁴

Mimi lovagja felállt és kezében pezsgős pohárral mintha tósztozni kívánt volna, össze vissza beszélt, hogy elvonja figyelmünket s azalatt Ilona po-

4 Báró Splénýné Freystädtler Flóra az 1890-es évek pesti és párizsi mánás társasági életének hírhedt alakja volt. Szenvedélyeiről, szabados életéről fikcióval kevert élettörténetét feldolgozó kötetében vallott. (Bővebben Kövér György írt róla: *Bujálkodástól a nymphomaniáig: Freystädtler Flóra története*. Holmi, 2001. 7. sz. 933–952.)

harába T. gróf valami fehér port hintett és a porral teli szelencét tovább adta. [...] Az ízét nem éreztem, de egy-két perc múlva határozatlan remegés fogott el, valami végtelen jóleső mámorba ringatott, sokkal különbbe a legjobb alkoholénál és édes zsibbadás szállta meg tagjaimat. [...] Mimit nymphomanikus rohamok fogták el. Edényeket dobált drága velencei tükreimbe, hadonázva sodorta le kis nippeimet és rekedt hangon kiáltozott:

– Férfit, férfit nekem!

A perverz hajlamú T. gróf önelégült mosollyal nézte a brutálisan inscenizált jelenetet...

(Budapest, 1908)

Jean vallomása

BUTTYÁN VILUS

[...] Hirtelen olyan megnevezhetetlen undor fogott el, hogy talán megbolondultam volna, ha hozzám ér. Pedig szerettem a fiút. De ti, férfiak egyebet sem tudtok, mint ráfeküdni a nőre, mintha az egy madrac volna. Különben sem szerzett nekem a penisz soha élvezetet. Több kell, mint amit egy hímvesző adhat.... A perverz akarás kell, a gyönyör és a kék kell, valami újszerű kell.... raffinált szerelem kell... Élvezni igazán csak akkor tudok, mikor fejem kéjesen, lustán lehanyatlik a bíborburkolatú gyönyör raktárára, hogy megrészegüljek az illatától, szívjam, marcangoljam, míg társam erős combja közt levő fejem összeszorítja annyira, hogy a kéjtől elterülök mellette...

[...]

– Milyen különbséget találsz a szerelemben, férfi és nő között, Jean?

– Nincs különbségről szó. Ami a szerelemben a nőt illeti az egy tökéletes eszköz... tetőtől talpig csodálatosan a szerelemre van teremtve, és ha egy szerelmespár két nőtől áll, azoknak összefonódása, lágy érintkezése a legfőbb gyönyört adják ... vér nem ömlik ezeknek a nászójükön...